

„ÁLMODTAM EGY VILÁGOT MAGAMNAK...”
(Edda)

Én is, mint a legtöbb tinédzser, már sokszor belegondoltam, hogy milyen lesz az életem húsz év múlva. Milyen munkahelyen fogok dolgozni, milyen családom lesz és vajon sikerül-e elérnem a kitűzött céljaimat?

1998-tól az I. Számú Lendvai Kétnyelvű Általános Iskola tanulója vagyok. Idén fejezem be a 9. osztályt. Az általános iskola után a lendvai gimnáziumban szeretnék tovább tanulni. Gyermekkorai álmom, hogy újságíró legyek. Véleményem szerint, ebben a munkában nagyon sikeres lennék, mivel szeretek beszélgetni különböző jellemű emberekkel. Már arról is gondolkodtam, hogy színésznek kellene kitanulnom. Érdekesnek találom ezt a foglalkozást is, hiszen a komédiások sokat utaznak, új személyiségekkel ismerkednek meg. Ez a munka jó fizetést biztosít, ami nagyon fontos a mai világban. A fő ok, hogy ezen szakmák érdekelnek leginkább, talán az, hogy szeretek a középpontban lenni és számomra létfontosságú, hogy rengeteg ember vegyen körül. Ha újságíró lennék, az MMR-nél szeretnék dolgozni, vagy egy menő újság szerkesztői tisztségét tölteném be. Mint színész, szeretnék eljutni Hollywoodba vagy Los Angelesbe.

Az ilyen tevékenységben alapvető, hogy sok idegen nyelvet tudjak beszélni. Anyanyelvi szinten tanulom és beszélem a magyar és a szlovén nyelvet, kommunikációs szinten pedig az angolt. Szeretnék még franciául, illetve spanyolul tanulni. Tetszik ezeknek a nyelveknek az akcentusa és a két nemzet kultúrája is vonzza az érdeklődésemet.

Mint a többi korombeli fiatal lány, néha én is álmodozok a jövőmről. Arról, hogy milyen családom lesz, ha felnövök. Két gyermekes családom szeretnék lenni. Az az álmom, hogy szülessen egy kislányom, de előtte 2-3 évvel egy kisfiam. Úgy nevelném őket, hogy mindig jó példát mutassak nekik és megadok minden tőlem telhetőt. Pont úgy, ahogy szüleim engem nevelnek. Amikor a férjemről ábrándozok, anyu és apu sokszor mosolyognak rajtam. Egy helyes szőke hajú, magas, jó alkatú és tehetséges focista felesége szeretnék lenni. Nem egy olyan pasiról álmodozom, aki hazajön a munkahelyéről és lábait azonnal a levegőbe emeli.

Lehet, hogy egy nagyobb városba fogok költözni, ahol sok ember él. Így egyetlen lépésem sem leszek egyedül. Jelenleg Budapest álmaim városa. Egy nagyobb családi házban élnék, amely egy csodálatos kerttel lenne körülvéve. Házvezetőnőt és egy kertészt is alkalmaznék. Ideiglenesen kiköltöznék Nagy-Britanniába is. Valószínű, hogy ez a két álmom nem fog teljesülni, mivel nehezen szakadnék el szüleimtől. Nagyon szeretem őket. És az is igaz, hogy a nagyvárosban az emberek idegenként élnek, nem ismerik egymást, mit sem törődnek a másikkal.

Szerencsémre azon emberek közé tartozom, akik boldogok, mert szeretetteljes családban nevelkednek. Szüleim mindig mellettem állnak: jó és rossz pillanatokban is. Ha valami vacak dolog történik velem, bátorítanak és biztatnak, hogy emelt fővel tudjam folytatni utamat. Remélem, ez a jövőben sem fog megváltozni és ha egy sötét rengetegben találom magam, majd támaszkodhatok rájuk.

Ami még nagyon fontos számomra, azok a barátaim. Sok időt töltök velük, ezért fontos számomra, hogy megbízhassak bennük. Társaságukban mindig elfelejtem a gondokat és erőre kapok. Az élet azonban nem mindig a habos oldalát mutatja. Igen nehezek azok a pillanatok, amikor rá kell döbbernem, hogy azok, akiket jó barátaimnak tekintettem, cserben hagynak vagy elárulnak. Elítélem az álnokokat, akik igaz barátoknak vallják magukat. Sajnos az idén is eljátszották néhányan a bizalmukat, ezért talán soha többé nem tudok úgy tekinteni rájuk, mint igazi barátokra.

Én mindig a maximumot kívánom nyújtani céljaim elérése érdekében. Megfogadtam, ha megbotlok, nem fogom feladni, hanem az elkövetett hibából tanulok! Remélem, húsz év múlva boldog leszek és örömmel emlékszem vissza tizenéves korom csíntevéseire. Mert azok is vannak. Az élet ugyanis rövid ahhoz, hogy túl komolyan vegyünk.